

Salvată prin iubirea Sa

Jo Ellen Kaminski

*Cel care ascultă Cuvîntul Meu...
a trecut din moarte la viață.*

Ioan 5:24

La vârsta de 19 ani am primit botezul catolic. În războiul meu cu Dumnezeu, credeam că voi găsi în catolicism adevărata religie. Noua mea credință mi-a adus mai întâi o mare mîngîiere; cu toate acestea, pe măsură ce treceau anii, problemele mele spirituale au început să iasă la suprafață. Doream fierbinte să cunosc siguranța salvării, dar pacea fugea de mine.

Nu eram sigură nici măcar de existența purgatorului! Speram totuși ca, din cauza „faptelor mele bune“, Dumnezeu să accepte „să ajung într-o clasă superioară“ fără să mai trec prin purgatoriu, căci numai gîndul la el mă înfiora.

Temeri și incertitudini

Într-o zi, după liturghie, stăteam alături de „altarul purgatorului“.* În interiorul meu, mi se părea că aud în depărtare rugămintile sufletelor care se găseau de atîta timp acolo. Ele erau salvate, se zicea, dar

Ca tînără femeie

* În unele biserici catolice, altar situat într-o capelă laterală, în care se țin niște liturghii în favoarea „sufletelor din purgatoriu“ – n.ed.

condamnate să sufere. Credeam că le aud strigătele venite din străfundul acestor caverne ale morții. Învățătura Bisericii Romano-Catolice mă tulbura: Dumnezeu nu făcea nimic pentru aceste suflete, dar, lucru ciudat, ele puteau fi ajutate de rugăciuni și liturghii. Ca să cer să li se țină o liturghie trebuia să dau bani, așa că m-am mulțumit să mă rog. Totuși, în realitate, nimic din toate acestea nu părea normal. Ieșind în dimineața aceea din biserică, eram nedumerită și jenată.

De fiecare dată când mă duceam să mă spovedesc, mă simțeam mai cunând traumatizată, dar Biserica afirma că spovedania era „sacramentul iertării lui Dumnezeu“. Era singurul mijloc, mi se zicea, ca să primesc iertarea păcatelor. Mi se părea ceva complicat să ajung la salvarea sufletului, și aveam impresia că era imposibil să fii pe placul lui Dumnezeu. Am cerut deci Mariei și „sfinților“ să mijlocească pentru mine, sperând că vor putea, ca să zic așa, să mă facă să trec prin gaura cheii, dacă Dumnezeu îmi va închide ușa cerului.

După ce am trăit în aceste temeri și incertitudini timp de aproape cinci ani, am devenit excesiv de scrupuloasă, de conștiințioasă. Mă găseam într-o stare de anxietate spirituală pe care sunt în măsură s-o înțeleagă doar alți catolici scrupuloși. Încercând să ies din această stare, am apelat timp de peste doi ani la consiliere din partea preoților și m-am rugat îndelung. Continuum însă să sufăr tulburări afective și rămâneam infirmă din punct de vedere spiritual.

Am intrat la mănăstire

Din cauza acestor tulburări, am început să iau serios în considerare perspectiva de a intra la mănăstire, ca să-mi salvez sufletul și să-L servesc pe Dumnezeu. Aspiram să-L cunosc și să-I fiu plăcută, și în același timp mă simțeam prost în prezența Sa. Credeam că dacă devin călugăriță Domnul va fi mai binevoitor în ziua judecății. Călugărițele trec drept „miresele spirituale“ ale lui Cristos; mi se părea deci că această condiție o să-mi aducă siguranță.

Și așa s-a făcut că, pe data de 8 decembrie 1966, am intrat la benedictine. La început, eram încântată de noua mea existență. Doream nebunește să rămân în acea mănăstire; și totuși, o teamă ciudată și tulburătoare mă urmărea, aceea că nu voi putea rămîne acolo. S-ar fi zis că un spirit plana deasupra mea și mă chinuia. Dumnezeu m-a făcut să ies din această mănăstire cu puțin înainte de Crăciun. Ca să-mi învingă hotărîrea fermă de a rămîne acolo, El a permis să sufăr de insomnii.

Într-o noapte, un gând m-a urmărit fără încetare. „Ai încredere în mine, ai încredere în Mine!“ Am înțeles că urma să trec printr-o perioadă de întuneric spiritual: Cristos va fi cu mine, dar va trebui să umblu prin credință. Mi-a mai venit și gândul că aveam o vocație misionară. Toate acestea m-au tulburat și înspăimântat, pînă acolo că a doua zi dimineață am cerut șefei novicei permisiunea de a mă duce la spovedanie. I-am vorbit preotului despre simțămintele și trăirile mele. Lucru ciudat, acesta mi-a zis că urma să trec printr-o lungă perioadă de secetă și întuneric spiritual, și că va trebui să umblu singură prin credință.

Ritualuri goale

La puțin timp după aceea, am cerut permisiunea de a pleca din mănăstire. Zdrobită și nedumerită, am plecat, plănuiind să intru în ordinul misionar al lui Maryknoll* în luna august. Dar Dumnezeu avea alte planuri cu mine. Îi ziceam preotului că voiam să plec din mănăstirea aceea, dar el m-a derutat și mai mult, spunîndu-mi că nu aveam nicio vocație de călugăriță! Atunci am început să mă îndoiesc serios de Biserica Romano-Catolică. Cînd i-am zis acestui preot că eram pe punctul de a-mi pierde credința catolică, mi-a răspuns: „Nimic nu te obligă s-o pierzi dacă vrei s-o păstrezi!“ Ce să mai înțeleg de aici?

Eram tot mai nenorocită. Liturghia, rugăciunile și toate ritualurile mi se păreau absurde, lipsite de sens. Am încetat să asist la slujbe, convinsă că chiar dacă lipseam de bunăvoie de la liturghie nu voi ajunge în iad doar pentru atîta lucru. Am ajuns să cred că romano-catolicismul nu era ceea ce crezusem eu, că papa nu era infailibil și că Biserica Catolică nu posedă tot adevărul, în pofida pretențiilor ei. Eu aveam o problemă de natură spirituală, era cert: dar mai știam de asemenea că niciun preot nu mă putea ajuta.

Iată de ce, dacă se poate spune așa, m-am excomunicat singură din religia romano-catolică. Cu încredere, mi-am pus problema spirituală în mîinile lui Dumnezeu Tatăl, ca să-mi arate drumul.

Dumnezeu mi Se revelează

Timp de aproape doi ani, am trăit ca „fîca risipitoare“, vorbind din punct de vedere spiritual. M-am căsătorit cu un catolic, care nu era mai dumirit ca

* Societate a misiunilor catolice din America; organizație fondată în 1911; trimite preoți și călugărițe ca misionari în Asia și pe continentul american – n.ed.

mine. La nașterea copilului nostru, botezul* îmi punea probleme. Eu renunșasem la catolicism și părăsisem Biserica, dar în anumite privințe tot ca o catolică gîndeam. Cu un aer obosit, m-am dus să mă spovedesc, m-am reîntors la liturghie și am primit sacramentele. Apoi, am cerut ca fiul meu să fie botezat. Fără prea multă convingere, încercam să-mi „cîrlesc haina spirituală“. Chiar dacă aș fi continuat să mă supun prescripțiilor Bisericii Romano-Catolice după ce mă îndepărtasem, tot nu aveam pacea interioară și nu vedeam nicio rezolvare. Cuprinsă de panică, I-am cerut lui Dumnezeu să mă lumineze și să mă umple de Spiritul Său Sfînt, și El a răspuns rugăciunilor mele.

Patru ani mai tîrziu, atunci cînd eram din nou pe cale să mă rog pentru a cunoaște adevărul, o prietenă creștină m-a invitat să urmez niște studii biblice. Prin aceste întruniri, Spiritul Sfînt a început să-mi pregătească inima ca să-L primească pe Cristos.

Aceste studii biblice solide, însoțite de sfaturile pastorului care le ținea, mi-au dat posibilitatea de a discerne serioase contradicții între Cuvîntul lui Dumnezeu și învățătura catolică. Citind Matei 16:15-18, am fost convinsă că „stîncă“ pe care este edificată Biserica nu e Petru, ci Cristos! Întrucît Cristos e adevărata temelie, cum se poate crede că Petru a fost papă? În Marcu 7:9, Iesus spune: „Voi respingeți foarte bine porunca lui Dumnezeu ca să vă păstrați tradiția“. Astfel, știam bine, papalitatea este o tradiție catolică. Acest cuvînt al Scripturii mi-a străpuns inima, detronîndu-l literalmente pe papă în ochii mei. Dar în ce privește salvarea sufletului meu, nu cunoșteam altă cale decît cea a Bisericii Romano-Catolice.

Născută din nou în Cristos

Într-o zi, pe cînd reflectam acasă la mine la sensul acestui verset: „Adevărat, adevărat vă spun, cine ascultă Cuvîntul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața eternă și nu vine la judecată, ci a tre-

Credincioasă născută din nou

* J.E. Kaminski vorbește aici despre botezul bebelușilor care, potrivit învățăturii catolice a „regenerării prin botez“, îl eliberează pe copil de stăpînirea păcatului original și-l face membru al Bisericii Catolice – n.ed.

cut din moarte la viață“ (Ioan 5:24), ultima legătură care mă mai ținea de catolicism s-a rupt; lanțurile Romei au fost rupte. Dumnezeu, prin Spiritul Său Sfânt, m-a transportat din „jungla catolică“ pînă la pășunile verzi ale Cuvîntului viu, care este Iesus Cristos. Nu e lucrarea unei ființe omenești, ci un dar pe care Dumnezeu îl acordă prin grație, prin intermediul credinței. „Căci prin grație sunteți salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:8).

Dorința pe care o aveam altădată de a deveni călugăriță și de a fi „mireasa spirituală a lui Cristos“ a făcut loc în inima mea noii vieți în Iesus. Dumnezeu nu m-a îmbrăcat cu o haină țesută de mîini omenești, ci cu dreptitudinea lui Cristos, Fiul Său. În felul acesta am devenit copil al lui Dumnezeu.

Tuturor celor care L-au primit [Iesus Cristos], celor care cred în numele Lui, El le-a dat puterea de a deveni copii ai lui Dumnezeu, care s-au născut nu din sînge, nici din voința cărnii, nici din voința omului, ci din Dumnezeu. *Ioan 1:12-13*

Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Rîngatul lui Dumnezeu. *Ioan 3:3*

Ca să mă nasc din nou și să-L primesc pe Iesus ca Salvator al meu, am renunțat la orice haină a propriei mele dreptitudini [conformări cu standardul divin]. Atunci, Cristos m-a îmbrăcat cu dreptitudinea Sa și m-a prezentat Tatălui ca răscumpărată, moștenitoare a vieții eterne.

Salvare numai în Cristos

Cristos a devenit singurul meu Salvator, prin credință. Aceasta mi-a umplut inima de pace. După ce m-am întors la El, n-am mai asistat niciodată la liturghie, n-am mai rostit niciodată mătâniile și nu m-am mai spovedit vreunui preot. Eram în siguranță în Cristos, căci El este garantul salvării mele, așa cum zice Scriptura: „V-am scris aceste lucruri ca să știți că aveți viața eternă, voi care credeți în numele Fiului lui Dumnezeu“ (1.Ioan 5:13).

Acest adevăr al salvării în Iesus Cristos este confirmat de un mare număr de versete. Iată cîteva:

Nu există salvare în nimeni altcineva; căci nu există sub cer niciun alt nume care să fi fost dat printre oameni prin care trebuia să fim salvați. *Fapte 4:12*
Căci este un singur Dumnezeu și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, omul Iesus Cristos. *1.Timotei 2:5-6*

Și Maria avea nevoie de un Salvator, căci ea spune în cîntarea ei: „Spiritul

meu se bucură în Dumnezeu, Salvatorul meu" (Luca 1:47).

Dumnezeu mi-a arătat limpede, prin pasajul din Evrei 10:10-14, că liturghia nu este biblică, întrucât „noi suntem sfințiți, prin ofranda corpului lui Iesus Cristos, odată pentru totdeauna. Și în timp ce orice preot face în fiecare zi serviciul și oferă adesea aceleași sacrificii, care nu pot înlătura niciodată păcatele, El, după ce a adus un singur sacrificiu pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu... Căci, printr-o singură ofrandă, a adus la perfecțiune pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți“.

Nimeni nu poate fi salvat prin fapte, nici printr-o ființă omenească, oricine ar fi ea. Într-adevăr, Dumnezeu „ne-a salvat nu din cauza faptelor de dreptitudine pe care le-am fi făcut, ci după îndurarea Sa, prin baia regenerării și reînnoirea făcută de Spiritul Sfânt“ (Titus 3:5). „Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă“ (Ioan 3:16).

Proclamînd adevărul

După convertirea mea la Iesus Cristos, am scris tuturor preoților pe care îi cunoșteam, fostei mele șefe a novicelor și tuturor prietenelor mele ca să le vestesc evanghelia. De asemenea, am încercat să aduc această veste bună de salvare tuturor catolicilor pe care i-am întîlnit de atunci încoace. Timp de un an și jumătate am lucrat într-o clinică condusă de călugărițe, și aceste dragi surori rămîn în inima mea și în rugăciunile mele. Am petrecut pe urmă mai mulți ani într-un spital, apoi în diferite clinici și în sfîrșit ca ajutor de infirmieră la domiciliu. Am început o școală de asistente medicale, dar nu am terminat-o. La ora actuală lucrez pentru o asociație care ajută și dă îngrijiri la domiciliu. Fac tot felul de servicii unor persoane în vîrstă care sunt obligate să rămînă acasă. Sper să am multe ocazii de a le vorbi despre Iesus și despre salvarea pe care ne-o oferă.

Dorința mea este să-L glorific pe Domnul și scriind cărți și articole creștine pentru copii. În prezent, au fost publicate cinci din aceste scrieri.

Una dintre primele mele încercări de a răspîndi evanghelia a fost să-mi public mărturia sub forma unei mici broșuri. Nu aveam nicio idee ce voi face cu prima mie de exemplare, dar Domnul m-a ajutat să le distribui pe toate. De atunci, am tipărit această mărturie în spaniolă și în trei limbi principale din India: în hindusă, în telugu și în tamil-nadu. Versiunea engleză a fost distribuită în Statele Unite, în India, în Ghana, în Uganda și în alte țări din

meu se bucură în Dumnezeu, Salvatorul meu" (Luca 1:47).

Dumnezeu mi-a arătat limpede, prin pasajul din Evrei 10:10-14, că liturghia nu este biblică, întrucât „noi suntem sfințiți, prin ofranda corpului lui Iesus Cristos, odată pentru totdeauna. Și în timp ce orice preot face în fiecare zi serviciul și oferă adesea aceleași sacrificii, care nu pot înlătura niciodată păcatele, El, după ce a adus un singur sacrificiu pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu... Căci, printr-o singură ofrandă, a adus la perfecțiune pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți“.

Nimeni nu poate fi salvat prin fapte, nici printr-o ființă omenească, oricine ar fi ea. Într-adevăr, Dumnezeu „ne-a salvat nu din cauza faptelor de dreptitudine pe care le-am fi făcut, ci după îndurarea Sa, prin baia regenerării și reînnoirea făcută de Spiritul Sfânt“ (Titus 3:5). „Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă“ (Ioan 3:16).

Proclamînd adevărul

După convertirea mea la Iesus Cristos, am scris tuturor preoților pe care îi cunoșteam, fostei mele șefe a novicelor și tuturor prietenelor mele ca să le vestesc evanghelia. De asemenea, am încercat să aduc această veste bună de salvare tuturor catolicilor pe care i-am întîlnit de atunci încolo. Timp de un an și jumătate am lucrat într-o clinică condusă de călugărițe, și aceste dragi surori rămîn în inima mea și în rugăciunile mele. Am petrecut pe urmă mai mulți ani într-un spital, apoi în diferite clinici și în sfîrșit ca ajutor de infirmieră la domiciliu. Am început o școală de asistente medicale, dar nu am terminat-o. La ora actuală lucrez pentru o asociație care ajută și dă îngrijiri la domiciliu. Fac tot felul de servicii unor persoane în vîrstă care sunt obligate să rămînă acasă. Sper să am multe ocazii de a le vorbi despre Iesus și despre salvarea pe care ne-o oferă.

Dorința mea este să-L glorific pe Domnul și scriind cărți și articole creștine pentru copii. În prezent, au fost publicate cinci din aceste scrieri.

Una dintre primele mele încercări de a răspîndi evanghelia a fost să-mi public mărturia sub forma unei mici broșuri. Nu aveam nicio idee ce voi face cu prima mie de exemplare, dar Domnul m-a ajutat să le distribui pe toate. De atunci, am tipărit această mărturie în spaniolă și în trei limbi principale din India: în hindusă, în telugu și în tamil-nadu. Versiunea engleză a fost distribuită în Statele Unite, în India, în Ghana, în Uganda și în alte țări din

Africa. Judecînd după ecourile pe care le-a avut, Dumnezeu a permis ca această mărturie a grației, iubirii și îndurării Sale să-i poată ajuta pe mai mulți. Ea a fost de asemenea reprodusă în patru reviste și două scrisori circulare. Aceasta este în totalitate lucrarea Spiritului Sfînt.

Citesc și studiez Biblia

Astăzi sunt membră a Bisericii Baptiste Otis din Carlsbad, în statul New Mexico, unde locuiesc cu soțul meu din 17 aprilie 1996. Am urmat cursuri pentru evanghelizarea copiilor și am participat la niște cluburi biblice, cursuri biblice de vară și diverse alte grupări. Iubind studiul aprofundat al Cuvîntului lui Dumnezeu, iau parte la studii biblice și citesc numeroase cărți și reviste creștine.

Fiul nostru, James, este căsătorit cu Dana. O iubim mult pe nora noastră. Ei locuiesc în Boise, în statul Idaho. Amîndoi sunt născuți din nou, și Dum-

nezeu le-a dat doi copii: Kaela, care are șase ani, și Michael, care are patru. Faptul de a fi bunică este o adevărată bucurie pentru mine. Prin cărți creștine, prin filme video și prin orice alt material fidel Scripturii, încerc să-i ajut să crească în cunoașterea lui Iesus Cristos.

Cu cît mă apropiu de Dumnezeu, cu atît mă hrănesc cu Cuvîntul Său și cu atît cresc pacea și bucuria mea. Îi mulțumesc din toată inima, din tot sufletul și din tot spiritul meu pentru viața eternă pe care mi-a dat-o în Cristos. Dorința mea este ca să mă conducă prin grația Sa, să mă ajute să vorbesc despre El cînd îmi dă ocazia. Iar rugăciunea mea e ca toți catolicii să poată înțelege că Cuvîntul lui Dumnezeu este adevărul și să-L cunoască pe Iesus Cristos, singurul Salvator.

*Veți cunoaște adevărul,
și adevărul vă va face liberi.*

Ioan 8:32